ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobkyně: **PRO Servis Invest, s.r.o. v likvidaci**, IČO 28137442
sídlem Nová výstavba 218, 435 21 Obrnice
zastoupena advokátem JUDr. Igorem Velebou
sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2025, č. j. 28974/25/5200-11432-711778,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

1. Spornou je v projednávané věci otázka, zda žalobkyní uplatněné výdaje byly uplatněny v souladu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů („zákon o daních z příjmů“). Konkrétně je nutno posoudit, zda výdaje spojené s dohodou o narovnání a s výrobou audiovizuálních děl lze považovat za výdaje k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmů, dále zda byla prokázána vstupní a zůstatková cena odpisovaného hmotného a nehmotného majetku dle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o daních z příjmů a zda bylo prokázáno, že výdaje spočívající v odpisech ochranné známky jsou daňově účinné dle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů.

2. Finanční úřad pro Jihočeský kraj („správce daně“) zahájil u žalobkyně dne 11. 10. 2022 daňovou kontrolu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 až 2021. Náklady stran zdaňovacího období 2020 ve výši 1 000 000 Kč vztahující se k **dohodě o narovnání**, nebyly správcem daně uznány, neboť nebylo prokázáno, že se jedná o náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmů. Náklady ve vztahu ke zdaňovacímu období 2018 ve výši 1 209 093 Kč, ve vztahu ke zdaňovacímu období 2019 ve výši 596 723 Kč, ve vztahu ke zdaňovacímu období 2020 ve výši 1 261 989 Kč a ve vztahu ke zdaňovacímu období 2021 ve výši 558 608 Kč, spočívající v **odpisech hmotného a nehmotného majetku**, vyjma odpisů ochranné známky, nebyly správcem daně uznány, neboť nebyla dle § 29 odst. 1 zákona o dani z příjmů prokázaná vstupní cena odpisovaného majetku. Náklady ve vztahu ke zdaňovacímu období 2018 až 2020 ve výši 576 672 Kč a ve vztahu ke zdaňovacímu období 2021 ve výši 576 640 Kč, spočívající v **odpisech ochranné známky**, nebyly správcem daně uznány, neboť nebyla prokázána daňová účinnost těchto nákladů dle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů. Náklady ve vztahu ke zdaňovacímu období 2021 ve výši 15 870 664,30 Kč, spočívající ve **vyřazení odpisovaného hmotného majetku**, nebyly správcem daně uznány, neboť nebyla dle § 29 odst. 1 zákona o daních z příjmů prokázána vstupní cena odpisovaného majetku, a tedy ani cena zůstatková. Náklady stran zdaňovacího období 2020 ve výši 195 000 Kč vztahující se k výrobě **audiovizuálních děl**, nebyly správcem daně uznány, neboť nebylo prokázáno, že se jedná o náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmů. Výnosy ve vztahu ke zdaňovacímu období 2018 ve výši 54 216 Kč, ve vztahu ke zdaňovacímu období 2019 ve výši 99 564 Kč, ve vztahu ke zdaňovacímu období 2020 ve výši 286 455 Kč a ve vztahu ke zdaňovacímu období 2021 ve výši 141 341 Kč, spočívající **v kurzových rozdílech**, nebyly správcem daně uznány, neboť je žalobkyně v rozporu s § 21h zákona o daních z příjmů nezahrnula do svých výnosů.

3. V návaznosti na uvedená kontrolní zjištění správce daně vydal dodatečné platební výměry

   - ze dne 24. 5. 2024, č. j. 1179570/24/2208-50522-307495, na daň z příjmů právnických osob za **zdaňovací období roku 2018**, kterým byla z moci úřední doměřena daň ve výši 319 390 Kč, zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob ve výši 50 366 Kč, a dále dle daňového řádu stanoveno penále ve výši 20 % z částky doměřené daně a ve výši 1 % z částky doměřené daňové ztráty, tj. celkem 64 382 Kč („dodatečný platební výměr 2018“),

   - ze dne 24. 5. 2024 č. j. 1179606/24/2208-50522-307495 na daň z příjmů právnických osob za **zdaňovací období roku 2019**, kterým byla z moci úřední doměřena daň vyšší o 241 680 Kč, a dle daňového řádu stanoveno penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 48 336 Kč („dodatečný platební výměr 2019“),

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

- ze dne 24. 5. 2024 č. j. 1179609/24/2208-50522-307495 na daň z příjmů právnických osob za **zdaňovací období roku 2020**, kterým byla z moci úřední doměřena daň vyšší o 521 930 Kč, a dle daňového řádu stanoveno penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 104 386 Kč („dodatečný platební výměr 2020“),
- a ze dne 24. 5. 2024 č. j. 1179618/24/2208-50522-307495 na daň z příjmů právnických osob **za zdaňovací období roku 2021**, kterým byla z moci úřední doměřena daň vyšší o 3 257 930 Kč, a dle daňového řádu stanoveno penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 651 586 Kč („dodatečný platební výměr 2021“).

4. Dodatečné platební výměry žalobkyně napadla odvoláními, která žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 19. 1. 2026, kterou se domáhá, aby soud rozhodnutí žalovaného a dodatečné platební výměry zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. Namítá, že správce daně i žalovaný nesprávně posoudili dohodu o narovnání uzavřenou mezi ní a insolvenčním správcem Burián & Penka, insolvence, v.o.s., IČO: 29352037 („insolvenční správce“) dlužníka Ecomodula s.r.o. v likvidaci, IČO: CZ26074834 („Ecomodula“). Obsahem dohody bylo narovnání sporu vyplývajícího z projektu rozdělení odštěpením sloučením rozdělované společnosti Ecomodula, na základě kterého na žalobkyni přešla vyčleněná část jmění této společnosti (stavby, pozemky a software CALIDA). Částku ve výši 1 000 000 Kč hrazenou z této dohody považuje žalobkyně za daňově účinný výdaj ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů, vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a to z důvodu, že do doby vyřešení incidenčního sporu nemohla žádným způsobem nakládat s předmětnými nemovitostmi.

7. Vedle toho setrvává na názoru, že vstupní cenu při daňové kontrole prověřovaného odpisovaného majetku prokázala. V rámci příloh podání ze dne 27. 3. 2024 správci daně poskytla faktury, kupní smlouvy a další dokumenty vstupní cenu dokládající. Není si vědoma povinnosti dokládat „prvodoklady“ v případě, kdy lze doložit vstupní cenu, resp. nabytí vlastnického práva za jasně určenou pořizovací cenu odpisovaného majetku jinými důkazními prostředky. Požadavek správce daně na doložení „prvodokladů“ považuje za šikanózní a formalistický, zejména pak u majetkových položek nabytých před dávným časem. Tímto požadavkem dochází k efektivnímu vyloučení předmětných věcí z obchodních vztahů, neboť je s nimi neoddělitelně spojeno daňové nebezpečí. Zároveň neměla možnost získat „prvodoklady“ od společnosti Ecomodula z důvodu jejího úpadku a přechodu dispozičních práv k majetku i k související dokumentaci na insolvenčního správce.

8. Práva z ochranných známek využívala také pro svoji potřebu za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů, a to i přes to, že jedna z ochranných známek není v jejím vlastnictví. V rámci areálu označeného Centrum služeb pro dřevostavby Písek („centrum pro dřevostavby“) docházelo ke společnému využívání práv z ochranných známek ecommodula, ARCHI POP, POP a Goopan. Ochranná známka Goopan byla užívána při přípravě podkladů pro realizaci dřevostaveb a ochranné známky ARCHI POP, POP za účelem ochrany výstupů v podobě typizovaných dřevostaveb využívajících dané technologie. Ochranná známka

ecommodula byla používána k označení produktů žalobkyně zkonstruovaných ve spolupráci s centrem pro dřevostavby. Ačkoliv vysvětlila svou obchodní činnost týkající se ochranných známek, správce daně ani žalovaný na toto vysvětlení nebyli ochotni přistoupit. Trvá však na tom, že bez uvedených technologií by společnosti sdružené v centru pro dřevostavby nemohly vyrábět, stavět a komunikovat.

9. Výroba audiovizuálních děl měla přispět k marketingové propagaci centra pro dřevostavby, a to aktualizací propagačních materiálů. Spolupráce v rámci centra pro dřevostavby probíhala pod dohledem pana Vincenta Guillota, společníka žalobkyně. Jednalo se o volnější spolupráci zúčastněných subjektů, jimž měla audiovizuální díla pomoci ke zviditelnění na trhu. Myšlenka tohoto centra byla založena na sdílení dokumentů mezi společnostmi na ní participujícími. V rámci spolupráce tak „společnost A“ mohla používat modely a katalogy „společnosti B“. Pokud vyvstala potřeba tyto dokumenty aktualizovat, zajistila aktualizaci žalobkyně. Bez takto získaných technologií společnosti nemohly vyrábět a stavět dřevostavby. Z toho důvodu se společnosti zdržovaly v centru pro dřevostavby a platily zde nájemné. Neuznání daňové účinnosti výdajů na jejich výrobu z důvodu, že díla jsou formálně ve vlastnictví jiného subjektu, považuje za nepochopení situace a přehnaný formalismus.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl projednávanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Z důvodu totožnosti odvolacích námitek s námitkami žalobními odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde tyto již vypořádal.

11. K otázce daňových účinků dohody o narovnání uvedl, že na základě přeměny společnosti Ecomodula před jejím úpadkem přešla na žalobkyni podstatná část jejího majetku. Insolvenční správce v rámci odpůrčí žaloby namítal neúčinnost přechodu majetku i projektu přeměny z důvodu učinění těchto úkonů bez přiměřeného protiplnění ze strany žalobkyně. Na základě dohody o narovnání uhradila insolvenčnímu správci částku 1 000 000 Kč, kterou následně uplatnila jako daňově uznatelný výdaj. Podstatou sporu vyřešeného dohodou o narovnání tak byl projekt přeměny a z něho vyplývající závazky v podobě majetkových převodů, nikoliv samotná existence incidenčního sporu či možné soudní náklady v budoucnu. Výdaj vyplývající z dohody kauzálně souvisí právě s přeměnou společnosti Ecomodula, přičemž vazba sporného závazku a dohody o narovnání je dle judikatury správních soudů klíčová pro otázku daňové účinnosti výdajů z dohod o narovnání. Přeměny společností jsou v zákoně o daních z příjmů koncipovány jako daňově neutrální. Výdaje související s přeměnou společnosti Ecomodula tedy nejsou daňově účinné dle § 24 zákona o daních z příjmů. Daňově účinné by byly až výdaje při prodeji majetku převzatého od společnosti Ecomodula žalobkyní, a to v podobě zůstatkových cen, které dohoda o narovnání nijak neovlivnila. Veškerá žalobní argumentace se přitom vztahuje k bodu 40 napadeného rozhodnutí, kde měl žalovaný fakticky potvrdit daňovou účinnost předmětného výdaje.

12. Stran prokázání výše vstupních cen odpisovaného majetku zopakoval, že žalobkyně předložila důkazní prostředky, které byly způsobilé plně či částečně prokázat vstupní cenu pouze některého odpisovaného majetku. V ostatních případech vstupní cena odpisovaného majetku nebyla prokázána vůbec, a to jak ve vztahu k majetku převzatému od společnosti Ecomodula, tak i k majetku nabytému koupí. K nedostupnosti dokumentů z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

úpadku společnosti Ecomodula uvedl, že pokud si žalobkyně ve svých daňových tvrzeních za předmětná zdaňovací období uplatnila daňové výdaje, jejichž výše je vázána na vstupní ceny majetku, pak by měla disponovat důkazními prostředky prokazujícími její tvrzení. Přeměna společnosti Ecomodula byla zahájena již v roce 2016. Úpadek této společnosti byl prohlášen až v prosinci roku 2017. Jednatelem a jediným společníkem společnosti Ecomodula, jejímž rozdělením přešla na žalobkyni část jejího dlouhodobého majetku, byl pan V. G., který v průběhu přeměny byl a v současnosti je společníkem žalobkyně. Pokud tedy nepředal žalobkyni v průběhu přeměny doklady či jejich kopie prokazující vstupní ceny majetku přecházejícího na ni, a ani žalobkyně sama tyto dokumenty od něho nevyžadovala, vystavila se riziku, že neunese důkazní břemeno.

13. Tvrzení ohledně činnosti v souvislosti s ochrannými známkami nepovažuje za podložená důkazními prostředky. Naopak z důkazních prostředků vyplývá odlišný průběh obchodní činnosti žalobkyně. Zabývala se pronájmem nemovitostí a prodejem dekoračních předmětů a květin, nikoliv marketingem a propagací. Byla vlastníkem ochranných známek ecomodula, POP a ARCHI POP, u kterých prokázala vstupní cenu a byla tak oprávněna provádět jejich odpisy. Tyto odpisy ovšem nebyly daňově účinné, neboť neprokázala, že ochranné známky měly věcnou souvislost s její činností. Pronajímala nájemcům prostory, ve kterých se část nájemců věnovala výrobě dřevostaveb. Doložené důkazní prostředky nebyly způsobilé prokázat, že se sama podílela na produkci dřevostaveb v centru pro dřevostavby jinak než právě pronájmem prostor. Smlouvy o nájmu uzavřené s jejími nájemci, které správce daně opatřil, neuvádí nic o poskytování marketingu či o užívání ochranných známek. Cena těchto služeb proto nemohla být součástí nájemného hrazeného žalobkyni. Předložené propagační materiály označené známkou POP byly vytvořeny až v průběhu daňové kontroly. K ochranným známkám ARCHI POP a ecomodula žalobkyně nepředložila nic. V předložených materiálech navíc není odkazováno na žalobkyni, její nájemce ani na centrum pro dřevostavby. Sama žalobkyně nebyla schopna identifikovat, jaké výnosy plynuly či měly plynout z držby těchto ochranných známek. Neunesla tak důkazní břemeno ohledně daňové účinnosti jejich odpisů.

14. Pokud jde o ochrannou známku Goopan, žalobkyně ji nevlastnila a ani neprokázala jiný právní titul opravňující k jejímu odpisování. Neprokázala tedy, že by vůbec byla oprávněna provádět odpisy této ochranné známky, které si ovšem uplatnila jako svůj daňový výdaj dle ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů. K důkazu předložené propagační materiály s touto ochrannou známkou byly vytvořeny jiným subjektem než žalobkyní. Žalobkyně navíc s ohledem na nedoložení právního titulu k ochranné známce neprokázala ani její vstupní cenu, jak vyžaduje zákon o daních z příjmů.

15. Výrobu audiovizuálních děl a jejich užití za účelem dosažení, zajištění či udržení příjmů žalobkyně nedoložila hodnověrnými důkazními prostředky. Předložené propagační materiály byly vyhotoveny buď před prověřovanými zdaňovacími obdobími jiným subjektem, nebo až v průběhu daňové kontroly. Nijak nepropagovaly žalobkyni, její nájemce ani centrum pro dřevostavby. Žádná ze smluv o nájmu opatřených správcem daně neobsahovala ustanovení ohledně marketingu a propagace nebo sdílení dokumentů. Žalobkyně sama žádnou smlouvu obsahující ujednání o propagaci či sdílení dokumentů nedoložila. Neúčtovala z této činnosti ani žádné výnosy. Přímá souvislost mezi inkasem nájemného a výrobou audiovizuálních děl nebyla nijak prokázána, zůstává tedy pouze

v rovině tvrzení žalobkyně. Neprokázala tedy, že by jí uplatněné výdaje na výrobu audiovizuálních děl byly daňově účinné dle ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů. Skutečnost, že žalobkyní předložené materiály jsou provázány s ochrannou známkou Goopan, která nebyla v jejím vlastnictví, je toliko dílčím poznatkem, který ve spojení s ostatními poznatky vedl správce daně k závěru o daňové neúčinnosti výdajů na výrobu audiovizuálních děl.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.")]. O věci samé krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Žalobkyně se k dotazu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

17. Žaloba není důvodná.

18. Krajský soud předesílá, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat mj. žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Uvedené ustanovení žalobcům ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, č. 488/2005 Sb. NSS). Současně NSS dodává, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*" (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Není tedy úkolem krajského soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek. Žalobní body pak mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, či ze dne 16. 4. 2025, č. j. 6 Afs 323/2023-34).

IV.A Dohoda o narovnání

19. Krajský soud se v prvé řadě zabýval námitkou, dle které dohoda o narovnání uzavřená mezi žalobkyní a insolvenčním správcem představuje daňově uznatelný náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

20. Mezi stranami je nesporné, že na základě projektu rozdělení odštěpením sloučením rozdělované společnosti Ecomodula přešla na žalobkyni vyčleněná část jmění této

společnosti (stavby, pozemky a software CALIDA). Insolvenční správce v rámci následně zahájeného insolvenčního řízení dlužníka Ecomodula považoval převody majetku i samotný projekt přeměny vůči věřitelům dlužníka za neúčinné, resp. za úkony bez přiměřeného protiplnění, zvýhodňující právní úkony, případně úmyslně zkracující úkony. V rámci vzniklého incidenčního sporu žalobkyně přistoupila k uzavření dohody o narovnání s insolvenčním správcem, jíž se za účelem smírného vyřešení sporu zavázala uhradit částku 1 000 000 Kč, kterou následně uplatnila jako daňově uznatelný výdaj.

21. S ohledem na obsah žalobní argumentace je spornou pouze otázka, zda výdaj vyplývající z dohody o narovnání lze považovat za náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle shora uvedeného ustanovení zákona o daních z příjmů. Žalobkyně namítla toliko, že se o takový náklad jedná, neboť do doby vyřešení incidenčního sporu nemohla volně nakládat s převedenými nemovitostmi. Žalovaný ve shodě se správcem daně zastává názor, že se o daňově účinný náklad nejedná, neboť kauzálně souvisí s přeměnou společnosti Ecomodula, resp. s převody jejího majetku na žalobkyni, přičemž vazba sporného závazku a dohody o narovnání je dle judikatury správních soudů klíčová pro otázku daňové účinnosti výdajů z těchto dohod. Přeměny společností pak jsou zákonem o daních z příjmů koncipovány jako daňově neutrální.

22. Obdobnou argumentaci (dokonce v obsáhlejší podobě) žalobkyně uplatnila již v rámci odvolání proti dodatečným platebním výměrům a žalovaný ji stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí vypořádal. Na důvody napadeného rozhodnutí přitom žalobkyně v žalobě žádným způsobem nereaguje. Krajský soud se s názorem žalovaného ohledně daňové neúčinnosti nákladu vynaloženého v souvislosti s dohodou o narovnání ztotožnil.

23. Lze poukázat na žalovaným přiléhavě odkazovaný rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 Afs 236/2022-36, kde se soud zabýval podřazením příjmu dosaženého dohodou o narovnání pod zdanitelné příjmy ve smyslu zákona o daních z příjmů. V bodu 31 odůvodnění vyložil: „*Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, ačkoli dohoda o narovnání je samostatným právním titulem nově vzniklého závazku, není narovnání samo zákonným důvodem zdanitelného příjmu, takže pro podřazení příjmu dosaženého narovnáním pod zdanitelné příjmy ve smyslu zákona o daních z příjmů* ***je důležitá faktická kauza, hospodářský důvod vzniku závazku, jenž se zpravidla odvíjí od původních vztahů, předcházejících uzavření dohody o narovnání*** *(viz rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 58/2011, ze dne 9. 11. 2011).*“ (důraz doplněn) V navazujícím bodu odůvodnění pak judikoval, že „[k]*rajský soud zcela přiléhavě v bodě [29] napadeného rozsudku s odkazem na judikaturu NSS dospěl k závěru, že dohodu o narovnání nelze v kontextu daňového práva úplně oddělit od původních sporných závazků, k jejichž změně dochází uzavřením dohody, jakož i k závěru, že* ***„stejná logika, která platí pro příjmy, by se měla uplatnit i při posuzování nákladů.*** *Tedy že náklady vynaložené na základě dohody o narovnání je třeba posuzovat pro daňové účely dle jejich kauzy.“ Nejvyšší správní soud pak zcela přisvědčil závěru krajského soudu v bodě [31], že daňová uznatelnost nákladu v podobě platby z dohody o narovnání nemůže bez dalšího vyplývat z úspory budoucích nákladů souvisejících s vedením soudních sporů ohledně „narovnávaných“ závazků.* ***Daňovou uznatelnost platby z dohody o narovnání je třeba odvíjet od toho, zda by již náklad související se sporným (dohodou upravovaným) závazkem byl daňově účinný****. Lze souhlasit se stěžovatelem, že dohoda o narovnání může předcházet dalšímu soudnímu řízení, avšak* ***v případě kompenzační platby související s dohodou o narovnání se nemůže jednat o náklad vynaložený na dosažení, zajištění či***

udržení zdanitelných příjmů, protože z tohoto pohledu z něj do budoucna žádný reálný zisk neplyne, nýbrž pouze nový náklad.“

24. Uvedené judikatorní závěry zcela jednoznačně potvrzují názor žalovaného, dle kterého je daňovou uznatelnost platby z dohody o narovnání třeba odvíjet od toho, zda by již náklad související se sporným (dohodou upravovaným) závazkem byl daňově účinný. V projednávané věci lze připustit, že žalobkyně uzavřením dohody o narovnání a úhradou sjednané částky předešla pokračování incidenčního sporu před soudem, čímž si zajistila možnost disponovat s nemovitostmi převedenými do jejího vlastnictví v souvislosti s přeměnou společnosti Ecomodula, jak tvrdí. Z daňového hlediska je ovšem podstatná hospodářská kauza dohody o narovnání. Tou nepochybně byla úhrada finančních prostředků do majetkové podstaty dlužníka Ecomodula v návaznosti na insolvenčním správcem namítanou neúčinnost projektu přeměny, resp. s přeměnou souvisejících převodů majetku do vlastnictví žalobkyně bez přiměřeného protiplnění.

25. Jak správně poznamenal žalovaný (viz bod 40 napadeného rozhodnutí), žalobkyně zjevně částku ve výši 1 000 000 Kč nehradila insolvenčnímu správci za to, že odpůrčí žalobu vezme zpět. Tuto částku hradila do majetkové podstaty dlužníka Ecomodula, z níž se v insolvenčním řízení uspokojují pohledávky dlužníkových věřitelů. Jedná se o náhradu (doplatek) za převod části jmění při přeměně této společnosti. O tuto částku by jinak věřitelé dlužníka Ecomodula byly převodem majetku do vlastnictví žalobkyně bez přiměřeného protiplnění zkráceni.

26. Na úhradu částky dle dohody o narovnání proto nelze nahlížet jako na poplatek za skončení soudního řízení, jak to činí žalobkyně. Správce daně i žalovaný tedy právem dospěli k závěru, že částka hrazená na základě dohody o narovnání představuje dodatečné plnění ze strany žalobkyně za převod vlastnického práva k majetku v návaznosti na přeměnu společnosti Ecomodula. Při zohlednění uvedeného zjištění pak shodně dovodili, že takto vynaložený jednorázový výdaj za pořízení majetku není dle zákona o daních z příjmů možný, přičemž s ohledem na daňovou neutralitu přeměn obchodních společností takový výdaj nemůže ovlivnit výši daňově uznatelných nákladů v podobě daňových odpisů a daňové zůstatkové ceny při prodeji odpisovaného nebo neodpisovaného majetku. Nelze jej tak považovat za daňově účinný výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Tento závěr ostatně žalobkyně v podané žalobě žádným způsobem nerozporovala a krajský soud jej proto nemohl podrobněji přezkoumat.

27. Lze tedy uzavřít, že v případě výdaje vynaloženého v souvislosti s dohodou o narovnání se nejedná o náklad ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a správce daně tak po právu přistoupil k vyloučení částky ve výši 1 000 000 Kč ve zdaňovacím období roku 2020 ze základu daně žalobkyně.

IV. B Prokázání výše vstupních cen majetku

28. Žalobkyně dále namítá, že v rámci příloh svého vyjádření k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění ze dne 27. 3. 2024 správci daně poskytla dokumenty – faktury, kupní smlouvy a jiné, kterými doložila vstupní cenu pořízeného majetku.

29. Obsahově totožnou námitku uplatnila již v rámci odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Žalovaný odvolací námitku vypořádal na stranách 10 až 12 napadeného

rozhodnutí. Zde v podrobnostech odkázal na konkrétní části zprávy o daňové kontrole, ve které správce daně žalobkyní poskytnuté dokumenty jednotlivě hodnotil. Poukázal zejména na skutečnost, že v kontrolním zjištění č. 2 (strany 4–14 zprávy o daňové kontrole) správce daně po podrobném přezkoumání žalobkyní předložených dokumentů vyloučil z daňově účinných nákladů odpisy hmotného a nehmotného majetku, u kterého neprokázala vstupní ceny. V kontrolním zjištění č. 4 (strany 22–31 zprávy o daňové kontrole) pak po podrobném přezkoumání žalobkyní předložených dokumentů vyloučil z daňově účinných nákladů zůstatkové ceny u majetku, u kterého žalobkyně účtovala o jeho vyřazení a u kterého rovněž neprokázala vstupní ceny, což v konečném důsledku vedlo k neprokázání zůstatkových cen. Vedle toho žalovaný odkázal na konkrétní části zprávy o daňové kontrole, ze kterých vyplývá, že některé žalobkyní předložené dokumenty alespoň částečně prokázaly vstupní cenu majetku, načež správce daně tuto vstupní cenu zcela či částečně uznal. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v odvolání nijak konkrétně proti zjištěním správce daně učiněným na základě předložených dokumentů nebrojila, ani nespecifikovala, ke kterému majetku předložila příslušné dokumenty, žalovaný se danou námitkou dále nezabýval.

30. Také v žalobě žalobkyně svou argumentaci i přes uvedené výtky žalovaného ponechala ve zcela obecné rovině. Ani zde nespecifikovala, který z předložených dokumentů má dokládat vstupní cenu konkrétního majetku. Zároveň netvrdí, jaká zjištění správce daně jsou s nimi v rozporu. Správce daně přitom ve zprávě o daňové kontrole zhruba na 20 stranách hodnotil jednotlivé důkazní prostředky ve vztahu k přezkoumávanému majetku a popsal důvody, pro které vstupní cenu majetku neprokazují. Pokud se žalobkyně domnívala, že vstupní cenu majetku prokázala, bylo na ní, aby v žalobě uvedla, o jaký majetek se jedná a který konkrétní dokument jeho vstupní cenu prokazuje. Není úkolem krajského soudu předložené dokumenty přezkoumávat a dohledávat případná pochybení správce daně při jejich hodnocení, neboť tím by za žalobkyni dotvářel obsah žalobní námitky. Krajský soud proto nemohl v souladu s dispoziční zásadou s ohledem na obecnost žalobní argumentace závěry správce daně a žalovaného stran prokázání vstupních cen majetku podrobněji hodnotit a ověřit tak jejich správnost. Žalobní námitka tudíž nemůže být důvodná.

31. Stejné závěry lze vztáhnout na polemiku ohledně toho, zda je správce daně oprávněn požadovat „prvodoklady“ k majetku v případě, kdy lze doložit jeho vstupní cenu jinými důkazními prostředky. Ze žaloby není zřejmé, které důkazní prostředky má žalobkyně na mysli. Jinými slovy netvrdí, na základě jakých jiných důkazních prostředků měl mít správce daně vstupní cenu majetku za prokázanou, aniž dané skutkové zjištění učinil. Krajský soud nemůže žalobní argumentaci v tomto ohledu domýšlet. Nemůže tedy ani posoudit, zda správce daně byl či nebyl ve vztahu k nějakému majetku oprávněn požadovat po žalobkyni přímo pořizovací doklad, prokazovala-li jeho vstupní cenu jiným dokumentem. S ohledem na obecnost námitky lze plně odkázat na závěry uvedené pod body 47 a 48 napadeného rozhodnutí ohledně důkazního břemene daňového subjektu při prokazovaní vstupních cen majetku, kde žalovaný zmiňuje i přiléhavou judikaturu správních soudů.

32. Krajský soud pak nemohl přisvědčit ani námitce, dle které žalobkyně neměla možnost získat pořizovací doklady od společnosti Ecomodula z důvodu jejího úpadku a souvisejícího přechodu dispozičních práv k majetku a dokumentaci na insolvenčního správce. Žalobkyně netvrdí, který konkrétní doklad jí z důvodu úpadku společnosti Ecomodula neměl být předán, ani zda se o získání příslušné dokumentace alespoň pokusila. Takto uplatněnou

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

námitku nelze než považovat za zcela účelovou. Přitom i v případě, kdy by žalobkyně doklady skutečně nedisponovala z důvodu probíhajícího insolvenčního řízení, bylo by nutno přisvědčit názoru žalovaného. Uplatnila-li totiž v daňových tvrzeních výdaje, jejichž výše je vázána na vstupní ceny majetku, tíží ji ve vztahu k nim důkazní břemeno. Skutečnost, že nedisponuje doklady prokazujícími vstupní cenu, jde k její tíži, nehledě na důvody nedostupnosti takových dokladů (viz bod 50 napadeného rozhodnutí a judikatura zde odkazovaná). Již z těchto důvodů nemohla být námitka důvodná. Krajský soud se proto ani podrobněji nezabýval vyjádřením žalovaného stran časové návaznosti přeměny a úpadku společnosti Ecomodula či shodou v osobě společníka této společnosti a žalobkyně.

IV.C Odpisy ochranných známek

33. Žalobkyně namítá, že práva z ochranných známek, jejichž odpisy správce daně vyloučil z daňově účinných nákladů, využívala pro svoji potřebu za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů. Odpisy tudíž měly být správcem daně uznány.

34. Také v tomto případě obsahově zcela totožnou námitku žalobkyně uplatnila již v rámci odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Žalovaný se k ní vyjádřil na stranách 12 a 13 napadeného rozhodnutí, kde zejména odkázal na závěry správce daně uvedené v kontrolním zjištění č. 3 (strany 14–22 zprávy o daňové kontrole).

35. Pokud jde o ochranou známku Goopan, správce daně v rámci svých předběžných (dosavadních) kontrolních zjištění vyšel především z toho, že žalobkyně neprokázala své vlastnické právo. Zjistil, že dle databáze ochranných známek vedené Úřadem průmyslového vlastnictví byla vlastníkem uvedené ochranné známky společnost Maverick Delta s.r.o. V rámci daňového řízení pak žalobkyně uvedla, že některé skutečnosti v rámci svých podání nepopsala zcela vhodně, přičemž jako ochranná známka byla nesprávně označena i používaná technologie, resp. stavební systém Goopan. Ani tvrzení stran využití technologie Goopan v rámci vizualizace stavebních výrobků však správce daně nepřijal, a to z důvodu, že předmětem podnikání žalobkyně nebyla výstavba či prodej domů, přičemž k obdobné činnosti ani nevykazovala výnosy. Vyplynulo naopak, že výnosy měla z inkasovaného nájmu a prodeje drobného zboží. K předloženým katalogům a ostatním materiálům vztahujícím se k technologii Goopan (viz strany 16-19 zprávy o daňové kontrole) žalobkyně sice uvedla, že tyto poskytla společnosti GOOPAN BUILDING s.r.o., neuvedla však, jakým způsobem jí materiály poskytla, ani jaké výnosy z jejich poskytnutí získala.

36. V případě ochranných známek ecomodula, ARCHI POP a POP sice své vlastnické právo prokázala, neprokázala však, že by byly užity v rámci její podnikatelské činnosti za účelem dosažení, zajištění či udržení příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů. Katalogy předložené k důkazu správce daně vyhodnotil jako vytvořené v roce 2016, tedy po podpisu smlouvy o pořízení uvedených ochranných známek, a to z převážné části zaměstnankyní společnosti GOOPAN BUILDING s.r.o., a částečně panem V. G., který byl v té době technickým ředitelem a společníkem žalobkyně a zároveň do 23. 6. 2016 i společníkem zmíněné společnosti. Jiné podklady vyhodnotil jako vytvořené až po obdržení výzvy, kterou žalobkyni zaslal. Předložené produktové certifikáty byly vydány na společnost Ecomodula s.r.o. a žalobkyně neprokázala, že by na ni přešly. Žalobkyně sice popsala svůj podnikatelský záměr v podobě provozování centra pro specialisty v oblasti stavebnictví (dřevostaveb), kdy v rámci centra pro dřevostavby nabízela a zajišťovala

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

prostory, služby, administrativu, dodávky různých doplňkových služeb od telekomunikací po pronájem vozidel, marketing či propagaci, tato tvrzení však žádným způsobem nedoložila. Z dokumentace vyžádané správcem daně od nájemců žalobkyně rovněž nevyplynulo, že by jim jakýmkoli způsobem marketing či propagaci účtovala. Sama pak nevysvětlila, jak konkrétně k této propagaci či marketingu měly uvedené ochranné známky sloužit.

37. Ve vyjádření k popsaným dosavadním kontrolním zjištěním se žalobkyně omezila na popis podnikatelských záměrů pana V. G. jako zakladatele žalobkyně, společnosti Ecomodula s.r.o. a jeho know-how ve vztahu k centru pro dřevostavby, kdy upřesnila, že v případě odpisů ochranných známek ecommodula, ARCHI POP a POP se mělo ve skutečnosti jednat o odpis technologie a know-how Goopan. Ani zde však nepředložila žádný důkazní prostředek osvědčující vlastnictví této technologie. Nově předložené dokumenty naopak doložily, že od počátku roku 2021 byla vlastníkem ochranné známky Goopan společnost Maverick Delta s.r.o., přičemž předchozím vlastníkem byl pan V. G., nikoli žalobkyně. V roce 2021 měla přitom ochranná známka být prodána za částku 1 Kč. Na základě uvedených skutečností správce daně uzavřel, že žalobkyně neprokázala vlastnické právo k ochranné známce Goopan, a neprokázala, že ochranné známky ecomodula, ARCHI POP a POP byly užity v rámci její podnikatelské činnosti k dosažení, zajištění či udržení příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů.

38. Namítá-li žalobkyně (shodně jako v rámci odvolacího řízení) toliko, že ochranná známka Goopan byla užívána společně s ostatními společnostmi v centru pro dřevostavby při přípravě podkladů pro realizaci dřevostaveb, nemůže taková námitka obstát. V prvé řadě žádným způsobem nereaguje na závěr správce daně o tom, že v rozhodné době nebyla vlastníkem uvedené ochranné známky ani technologie se stejným názvem, a nemůže tudíž uplatňovat její odpisy ze základu daně. Je přitom s podivem, že sama v rámci daňového řízení korigovala svá tvrzení v tom smyslu, že se nejednalo o odpis ochranné známky Goopan, nýbrž o technologii se stejným názvem, avšak v rámci žaloby opakuje argumentaci o společném užívání uvedené ochranné známky s jinými společnostmi. Zároveň svá žalobní tvrzení žádným způsobem nedokládá ani blíže nekonkretizuje. Skutečnost, že žalobkyně měla uvedenou ochrannou známku užívat společně s ostatními společnostmi v rámci centra pro dřevostavby, nemění nic na tom, že nebyla-li v posuzované době jejím vlastníkem, nemohla náklady na její pořízení odepisovat ze svého základu daně. Krajský soud proto s ohledem na obecnost žalobní námitky, ale i skutečnost, že nebylo prokázáno vlastnické právo žalobkyně k odpisované ochranné známce, neshledal námitku důvodnou.

39. Stejně tak v případě ochranných známek ecomodula, ARCHI POP a POP žalobkyně v žalobě nijak nereflektovala zjištění daňových orgánů. Žádným způsobem nerozporovala závěr o tom, že neprokázala užití uvedených ochranných známek za účelem dosažení, zajištění či udržení příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů. Pouze zopakovala svá tvrzení spočívající v tom, že známky ARCHI POP a POP byly v rámci centra pro dřevostavby užívány za účelem ochrany výstupů v podobě typizovaných dřevostaveb využívajících dané technologie a známku ecomodula k označení produktů žalobkyně zkonstruovaných ve spolupráci s centrem pro dřevostavby. Tato zcela obecná tvrzení však nijak nekonkretizovala, ani na jejich podporu nenavrhla žádné důkazy. Netvrdí současně, která skutková zjištění správce daně považuje za nesprávná, případně při

hodnocení kterých důkazů předložených již v rámci daňového řízení daňové orgány pochybily a jakým způsobem. Za tohoto stavu se nemohl krajský soud námitkou podrobněji zabývat, a proto ji vyhodnotil jako nedůvodnou.

IV.D Náklady na výrobu audiovizuálních děl

40. Závěrem žalobkyně namítla, že náklady vynaložené v souvislosti s výrobou audiovizuálních děl představují daňově uznatelný náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, neboť jejich výroba měla přispět k marketingové propagaci centra pro dřevostavby v souvislosti s aktualizací propagačních materiálů.

41. Stejně jako v předchozích případech obsahově totožnou námitku žalobkyně uplatnila již v rámci odvolacího řízení. Žalovaný na stranách 13 a 14 ve vztahu k ní vyšel ze zjištění správce daně. Ten v rámci daňového řízení vyhodnotil žalobkyní předložené důkazní materiály (fragmenty katalogů, videa) jako propagační materiály provázané s ochranou známkou či logem Goopan, která nebyla v jejím vlastnictví. Na žádném videu neshledal odkaz na žalobkyni, zároveň žádný z propagačních materiálů nenesl její označení, označení centra pro dřevostavby ani označení některého z nájemců. Mimo to správce daně zjistil, že soubory vznikly nebo byly upravovány až po doručení jeho výzvy. Z uvedených důvodů neměl za prokázané, že šlo o propagaci žalobkyně. Měla-li výroba sloužit k propagaci jiných subjektů, neprokázala žalobkyně tomu odpovídající výnosy. Zároveň neposkytla žádný dokument dokládající ujednání takové propagace.

42. Žalobkyně tak ani zde svou argumentací nijak nerozporuje shora uvedená zjištění daňových orgánů. Pouze opakuje, že audiovizuální díla měla pomoci ke zviditelnění společností v centru pro dřevostavby na trhu, přičemž bez aktualizace jimi sdílených dokumentů, kterou žalobkyně zajišťovala, nemohly vyrábět a stavět dřevostavby, a proto se v centru měly zdržovat a platit zde nájemné. Svá tvrzení však nijak nekonkretizovala ani nenavrhla důkazy na jejich podporu. Vedle toho nijak nepolemizuje se shora popsanými závěry daňových orgánů stran toho, že v daňovém řízení předložené propagační materiály či videa nesou označení Goopan, ke kterému žalobkyně neprokázala vlastnické právo. Netvrdí ani, že by správce daně na základě provedených důkazů učinil nesprávná skutková zjištění. Zároveň nijak neprokazuje, že skutečně společnostem sdruženým v centru pro dřevostavby službu tímto způsobem poskytovala, resp. že by jí z toho plynuly určité výnosy.

43. Krajský soud proto uzavírá, že žalobkyně ani v případě nákladů na výrobu audiovizuálních děl neprokázala jejich vynaložení za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a správce daně tak právem přistoupil k vyloučení těchto nákladů ze základu daně.

V. Závěr a náklady řízení

44. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 31. března 2026

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.